

[Victor Larsen.]

sparing, man bør ikke give Love, som blot i mindste Maade bevirker, at Befolkningen ikke kan se nogen Interesse i at spare, og det gør man ganske afgjort gennem de Sæts, vi hidtil har haft. Jeg kan ogsaa rent parentetisk sige, at der er jo Udvikling i alt, og hvad skulde der være i Vejen for at erkende, at vi, efterhaanden som Tiden gaar og vi ser Resultaterne, bliver mere og mere sikre paa, at man bør gaa til en Forhøjelse af Indtægts- og Formuegrænsen — saa kan man altid tale om, hvor stor den skal være. Men saaledes som Lovgivningen er nu, opfordrer den faktisk de gamle til, naar de naar den Grænse, hvor de kan faa Aldersrente, at kigge paa Sætserne. De maa føle nogen Tilskyndelse til ikke at komme over denne Grænse. Hvorledes man saa vil undgaa det, er et Spørgsmaal for sig — der gives vist mange Veje —, men at de gamle ser paa disse Sæts og ikke føler nogen særlig Tilskyndelse til at spare, er ganske givet. Men jeg tilføjede jo ogsaa i Gaar, at vort Standpunkt er dette, at vi, for overhovedet at gaa med til Forhøjelser inden for denne Lovgivning, naturligvis maa kræve en omfattende og gennemgribende Revision af hele Lovkomplekset.

Maa jeg til Slut sige til den højtærede Socialminister, at det var virkelig ganske spøgefuldt at høre hans Bemærkninger til Kommunisten, det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen. Den højtærede Socialminister sagde vendt mod Kommunisternes ærede Ordfører, at hans Princip var jo bare det at give 10 Øre mere. Jeg vil sige til den højtærede Socialminister, at Herren er jo en Kender af dette Princip; det er et Princip, som netop for Socialdemokratiets Vedkommende gennem alle de Aar, dette Parti har eksisteret, har baaret saa gyldne Frugter, at jeg forstaa ganske udmærket, at andre Partier — i alt Fald eet andet Parti, nemlig det kommunistiske — nu søger at efterligne dette Princip.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Villumsen, sagde, at de arbejdsløse gerne vil tage fat. Ja, det vil de heldigvis som Helhed, men der gives ogsaa arbejdsvillige Personer; der findes jo brodne Kar i alle Lande. Jeg kan nævne, at „Nordsjællands Venstreblad“, det radikale Blad i Nordsjælland, for sit Vedkommende har fremdraget Eksempler paa en saadan Arbejdsvillighed, og paa, hvorledes denne netop medførte, at Personer gik fra Landet ind til Byerne og krævede Understøttelse dér.

Maa jeg, da Tiden er udløbet, som

Afslutning paa disse Bemærkninger sige, at jeg hilser med Tilfredshed, at den højtærede Socialminister i Dag viste en udpræget Villighed til at forhandle, gjorde det paa en helt anden Maade og i en helt anden Tonart end den højtærede Ministers For-gænger i Embedet. Jeg haaber, at denne Forhandlingsvillighed efterhaanden skal vise sig at være saa stor, at det bliver muligt at naa til en virkelig gennemgribende Reform og Gennemførelse af helt nye Bestemmelser paa dette vigtige Lovgivningsomraade.

Nøhr: Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, udtalte, at jeg øjensynlig havde ment, at jeg først og fremmest havde den Opgave som Ordfører for Det radikale Venstre at rose Regeringen. Det var i det hele taget, mente det ærede Medlem, den Opgave, Det radikale Venstre mente at skulle løse. Det har vi jo hørt før, og lad mig sige til det ærede Medlem, at i denne Tid, hvor vi hører om saa mange Larsener, for hvem Melodien er blevet væk, virker det helt beroligende for en Gangs Skyld at høre en Larsen, der ganske har sin Melodi i Behold fremdeles.

I øvrigt vil jeg gerne sige til begge de Herrer Ordførere, det ærede Medlem Hr. Victor Larsen og det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, at naar de i deres Indlæg Gang paa Gang fremhæver Nødvendigheden af, at selv saa rimelige Forbedringer, som der her foreslaas, blot fordi de medfører en beskedent Merudgift, maa modvirkes, og stadig fremhæver de siden Socialreformens Gennemførelse voldsomt opsvulmede sociale Udgifter, saa er dette jo en Tale, der i visse Øren har en populær Klang, men de ærede Medlemmer vilde nu alligevel gøre klogere i at erkende Sandheden om hele dette Forhold med de sociale Udgif-ters Opsvulmen. Det er en ganske overfladisk Paastand at ville sige, at det er Socialreformen, der har tynget Kommunerne i Knæ, eller at Socialreformen i det hele er Skyld i de opsvulmede Udgifter. Det er ikke Socialreformen, det er Tidens vanskelige økonomiske Forhold i det hele taget, der er Skyld deri.

Jeg vil minde det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen om, hvad Venstres Ordfører ved Socialreformens Vedtagelse i 1933, det ærede Medlem Hr. Krag, udtalte. Ved den Lejlighed udtalte Det konservative Folkepartis Ordfører en Frygt for, at Socialreformen skulde bevirke større sociale Udgifter end beregnet, og det ærede Medlem Hr. Krag fremhævede da, at vi